

๑๕๗

春刀寒 ชุนตาหาน เฝียน

อันจือ แปลา

HIRUNA วาณ

รู้ไว้ซะฉันทันที
แฟนของ
ชุนตาร์ทตัวพ่อ

上天安排的最大啦

๑๕๗

รู้ไว้ชนะอันนี้แหละ
★ แพนวอย ★
★ 2 ★
ซูปตาร์ตัวพ่อ
上天安排的最大啦

春刀寒 ชุนเตาหาน

เขียน

อันจือ

แป

๑๑๕๑๔ ด้อรากริฟลัด

รู้ไว้ซะ ฉะนั้นแหละแผนของซูปตาร์ตัวพ่อ 2
上天安排的最大啦

อสม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com **f** **X** **Q** **@amarinbooks** **f** บ้านอสม

Published originally under the title of 《上天安排的最大啦》(Shang Tian An Pai De Zui Da La)
Author © 春刀寒 (Chun Dao Han)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Co., Ltd. Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8386-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศตก วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริยดา มั่นสมندر
บรรณาธิการ จินดาวัฒน์ ธรรมวงษ์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน
ศิลปกรรมปก กุณศิรา บงแก้ว • ออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิทยะเสถียร
คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร สุคนธา กิ่งก้าน

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน เป็นยังไงบ้างคะกับการร่วมเอาใจช่วยไอตอลสาวจ้าววีจันเธอได้เดบิวต์สมใจ แม้สุดท้ายปลายทางของความโด่งดังที่ต่างแดนจะไม่ได้จบลงอย่างที่คาดหวัง แต่ก็นับเป็นเรื่องดีในเรื่องร้ายที่เธอได้กลับบ้านเสียที

ในเล่มนี้จ้าวอวีต้องกลับมาเข้าวงการบันเทิงที่บ้านเกิด แม้จะเคยโด่งดังในเกาหลีได้มาแล้ว แต่สำหรับในประเทศจีนเธอนับได้ว่าเป็นดารานำใหม่ หน้าซ้ำคราวนี้เธอจะต้องฉายเดี่ยวเต็มตัว ไม่มีเพื่อนร่วมวงอีกต่อไป

แต่ระหว่างที่ค่อยๆ ก้าวเดินไปที่ละขั้น เบื้องหลังที่เธอไม่เคยรับรู้ก็คือเส้นเจ็ยอันอึดยสนับสนุนอยู่ไม่ห่าง แม้เบื้องหน้าเขาจะทำตัวเป็นเจ้าโกลเด้นรีทริฟเวอร์คอยป่วนจนจ้าวอวีขมอารมณ์ไม่ไหวอยู่เนืองๆ ก็ตาม

มาร่วมตลกขบขันปนฟินจิกหมอนกับความสัมพันธ์แบบคู่กัดของทั้งคู่ไปพร้อมๆ กันนะคะ รับประกันว่านอกจากจะขำจนน้ำตาแทบไหลแล้ว ยังซึ้งใจไปกับพ่อพระเอกธงเขียวผู้ปิดทองหลังพระของเราจนอยากมีเส้นเจ็ยอันนี้เป็นของตัวเองสักคนแน่นอนค่ะ

๑๕๗

นอกจากจำวอว์แล้ว เขารับเชิญคนอื่นลั่นขึ้นเครื่องวันพรุ่งนี้
กองถ่ายจึงจัดรถบัสส่งพวกเขากลับโรงแรม

การอัดรายการสัปดาห์แรกเสร็จสิ้นลงอย่างสมบูรณ์แบบ
เหล่าเขารับเชิญต่างโล่งใจ นักแสดงรุ่นใหญ่ทั้งสองแลกเปลี่ยน
ความรู้สึกหลังการแสดงบนเวทีครั้งแรกกับเหล่านักแสดงรุ่นเล็กอย่าง
ครื้นเครง

เชียหยวนกึ่งนั่งกึ่งนอนไถเว่ยปั่วอยู่บนเบาะแถวหลังสุด ได้ยิน
เสียง ‘ยินดีต้อนรับสู่ *ออเนอร์ออฟคิงส์*’ ดังมาจากโทรศัพท์มือถือของ
เส้นเจวี่ยนอู่ก็ส่ายหน้าแหวะว่า “ยิ่งกาก็ยิ่งชอบเล่น”

เส้นเจวี่ยนอู่ใช้นิ้วกดปิกหมวกให้ต่ำลง จับพลัสนั้นก็หันมาพูด
กับเขาว่า “ให้สัมผัสดีจริงๆ นั่นแหละ”

เชียหยวนหงงงัน “อะไรนะ”

เมจในเกมบุกไปตามเลนกลาง เส้นเจวี่ยนอู่เอียงศีรษะเหล่ตามองเขา ไบหน้าไต้ปิกหมวกเผยความกระหึ่มยั้มย่อง “เอว”

เชียหยวนถึงค่อยเข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร ทันใดนั้นก็ปลัน
อิจฉาจนแทบกระอักเลือด

หลินจื่อหนานหัวเราะตลอดทางตั้งแต่อยู่ในรถจนไปถึงสนามบิน
สุดท้ายยังสรุปว่า “เรื่องนี้ใช้อธิบายหลักการข้อหนึ่งได้ดีทีเดียว”

จ้าววี่เห่าถามอย่างหมดอาลัยตายอยาก “หลักการอะไร”

หลินจื่อหนานกลั้นหัวเราะ “ระยะห่างสร้างมายาอย่างไรล่ะ เพราะ
แบบนี้ถึงได้พูดกันว่าเทพบุตรมีตัวตนอยู่แค่ในโทรทัศน์ ถ้าได้สัมผัส
จากระยะใกล้ ภาพฝันได้สลายกันพอดีนะสิ”

จ้าววี่คิดในใจ ปัญหาไม่ใช่ตรงที่อยู่หรือไม่อยู่ในโทรทัศน์
สักหน่อย แต่เป็นความผิดพลาดของเธอที่ยังเด็กไม่รู้ประสาจนใช้
ฟิลเตอร์จากระยะห่างแปรร้อยเมตรต่างหากเล่า!

หลินจื่อหนานหัวเราะอยู่สักพักก็ยื่นโทรศัพท์มือถือมาตรงหน้า
เธออย่างกระตือรือร้น “แต่โซว์คูของพวกเธอคราวนี้ยอดเยี่ยมมาก
เลยนะ! ฉันถ่ายไว้แล้ว ดูสิ เวิร์ธอเนลที่สุดๆ! โดยเฉพาะตอนเธอ
ลูบอกเขา เช็กที่สุดใจขาดดินเลยละ! นี่ๆ หน้าอกของเล่นเจ๊เวียนอ๊
ลุปแล้วให้ความรู้ลึกยิ่งไงบ้างเธอ”

ปลายนิ้วจ้าววี่สั่นระริก เพียงนึกถึงสัมผัสทางกายที่เธอตั้งใจ
ลืมนอนอยู่บนเวที ไบฮุกก็พลันร้อนฉ่าขึ้นมาทันที “เอาคืนไป! ฉัน
จะนอน ออย่างมากวน!”

หลินจื่อหนานม้มปากหลุดหัวเราะคิกคักออกมาสองที

การเดินทางไม่ได้เปิดเผยต่อสาธารณะ ที่สนามบินจึงเงียบสงบ
ปราศจากแฟนคลับมารอส่งขึ้นเครื่อง ความจริงการถ่ายรายการ
สามวันนั้นเหนื่อยมาก จ้าววี่นอนหลับตลอดทาง ตอนไปถึงปักกิ่ง
ก็ตึกมากแล้ว

งานพิธีเซ็นเตอร์นมสดีที่หานซวงช่วยเจรจาให้เธอตกลงกันได้แล้ว

ให้พุ่มนี้ไปเซ็นสัญญาที่บริษัท

เจียงเหล่ยกับจ้าวคังหนิงกลับเสฉวนไปตั้งแต่เดือนก่อน
อย่างไรเสียพวกเขาก็มีงานและชีวิตของตัวเอง ไม่อาจอยู่กับลูกสาว
ที่ปักกิ่งได้ตลอดเวลา แต่เทียบกับตอนไปประหารเหินอยู่ที่เกาหลีใต้
สองสามปีภรรยาที่ว่างใจขึ้นมากแล้ว

เพราะตึกเกินไป หลินจื่อหนานจึงพักอยู่ที่นี้ด้วยเสียเลย
วันรุ่งขึ้นทั้งสองกินมื้อเช้าเสร็จก็ตรงไปที่บริษัท

หานซวงรออยู่น้ำลิฟต์ เห็นพวกเธอมาแล้วก็เดินมาต้อนรับ
ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ถามไถ่เรื่องการถ่ายทำอยู่หลายประโยค พอรู้ว่า
สัปดาห์นี้จ้าวอวี้ได้คู่กับเส้นเจี๋ยน้อก็ปลื้มก้องใจขึ้นมา “รักษาระยะห่างแล้วใช่ไหม”

ถึงจ้าวอวี้จะยกรักษาระยะห่าง แต่จิตใจที่เส้นเจี๋ยน้อเข้ามา
เกาะติดอย่างไม่ดูตาม้าตาเรือ เธอเองก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าตัดต่อออกมา
แล้วจะเป็นแบบไหน

หานซวงเห็นแวตาลงเลขของเธอแล้วก็ถอนหายใจอย่างอ่อนใจ
“ช่างเถอะ พี่จะไปคุยกับทางกองถ่ายเองว่าจะขอตรวจคลิปวิดีโอ
ที่ตัดต่อเสร็จแล้วล่วงหน้าได้หรือเปล่า เสียอวี้ ไม่ใช่ว่าพี่หาน
ซีระแวงนะ แต่เธอดูดาราสาวที่มีข่าวซุบซิบกับฮัวซีลิวาถูกโจมตี
จนตกอยู่ในสภาพไหน ดาราตัวท็อปพวกนี้จะไปแต่ต้องไม่ได้ ถึงจะ
มีกระแส แต่ด้วยความสามารถของพวกเรา ไม่จำเป็นต้องสร้างชื่อ
บนความเสี่ยงแบบนี้ สายตาต้องมองให้ไกลเข้าไว้”

จ้าวอวี้พยักหน้าน้อยๆ แล้วเปลี่ยนเรื่องคุย “สัญญาพรีเซนเตอร์
ส่งมารียังคะ”

พุดถึงงานพรีเซนเตอร์ หานซวงก็ยิ้มออกมา คล้องแขนจ้าวอวี้

เดินเข้าไปในออฟฟิศ “ส่งมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว นี่เป็นงานฟรีเซนเตอร์ ขึ้นแรกหลังกลับประเทศของเธอ ถึงจะสั่งงานฟรีเซนเตอร์แบรนด์หรู เหมือนตอนเธออยู่เกาหลีใต้ไม่ได้ แต่เธอรู้ใช่ไหมว่าตอนนี้พวกเราหมายมั่นตีตลาดทั่วประเทศ”

ฉุนชูเป็นนมที่เธอดื่มมาตั้งแต่สมัยเด็ก เป็นแบรนด์เก่าแก่ระดับประเทศ หานซวงคงลงแรงไปไม่น้อยถึงสามารถคว้ามาได้

จ้าววี่ใช้เวลาสิบนาทีอ่านสัญญารวดเดียวจนจบ เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีอะไรผิดพลาดก็เซ็นชื่อ กำหนดถ่ายทำโฆษณาคืออาทิตย์หน้า อีกไม่กี่วันเธอก็ต้องไปถ่ายทำรายการสัปดาห์ที่สองของเส้นทางแห่งขวากหนาม ระหว่างนั้นทีมงานสัมภาษณ์สองงาน

ตารางงานแน่นมาก หานซวงตอบกลับฝั่งบริษัทนมเสร็จก็พลิกเอกสารสองฉบับมาให้ด้วยใบหน้าเบือนยิ้ม “นี่เป็นละครสองเรื่อง ลองเลือกดูว่าเธอสนใจเรื่องไหน”

จ้าววี่หยิบขึ้นมาพลิกดู ทั้งสองเป็นละครโอดอลร่วมสมัย เธอไม่ค่อยสนใจนัก “ตอนนี้ยังไม่ค่อยอยากรับงานแสดงค่ะ เรื่องคอนเสิร์ตมีความคืบหน้าบ้างไหมคะ”

ความหลงใหลในเวทีคอนเสิร์ตของเธอไม่เคยลดน้อยลงเลย

หานซวงไม่ประหลาดใจ เก็บบทละครสองเรื่องนั้นกลับแล้วยิ้มกล่าว “กำลังเจรจากันแล้ว คอนเสิร์ตแรกหลังกลับประเทศจะขึ้นเวทีสุมส์สุมส์ทำได้ยังไง คืนเปิดตัววงเกิร์ลกรุ๊ปของรายการสาวน้อยจรัสแสงเดือนหน้า พวกเรากำลังเจรจากับทางหมิวเถาว่าจะให้เธอไปร่วมรายการในฐานะแขกรับเชิญพิเศษ”

สาวน้อยจรัสแสงเป็นรายการเดบิวต์วงเกิร์ลกรุ๊ปที่โด่งดังที่สุดในจีนของปีนี้ บรรดาเด็กสาวที่เข้าร่วมรายการยังไม่ทันเดบิวต์ก็โด่งดัง

ไปทั่วโลกออนไลน์ รายการย่อมได้รับความนิยมมาก ค็นเปิดตัววงจะเป็นการถ่ายทอดสด เรตติ้งต้องสูงมากแน่นอน ถ้าจ้าววีสามารถไปร่วมรายการได้ก็ถือเป็นโอกาสอันดีในการพิสูจน์ความสามารถต่อผู้ชมทั่วประเทศ

มู่อุ้มเทรื่องคอนเสิร์ตมากที่สุดทีเดียว จ้าววีไว้วางใจพวกเขามาก เช่นสัญญาเสร็จจ้าววีก็กกลับบ้าน หลินจื่อหนานไม่ได้มีหน้าที่เป็นผู้ช่วยในชีวิตประจำวัน ในอนาคตเธออยากเป็นผู้จัดการส่วนตัว ช่วงที่จ้าววีไม่มีงาน เธอจึงอยู่เรียนรู้งานที่บริษัท

แต่จ้าววีก็กไม่จำเป็นต้องมีผู้ช่วยในชีวิตประจำวันอะไรแบบนั้น บริษัทเชิญนักโภชนาการมาให้เธอ อาหารสามมื้อมีผู้เชี่ยวชาญคอยดูแล เธอตั้งมาตรฐานต่อรูปร่างไว้สูงมากมาโดยตลอด ปกติจะไม่กินอะไรสังเคศ

หลังกินมื้อเที่ยง นักโภชนาการหิ้วถุงขยะจากไป จ้าววีออกกำลังกายเผาผลาญพลังงานหนึ่งชั่วโมง อาบน้ำเสร็จก็ไปนอนบนโซฟา หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาตั้งใจว่าจะอ่านข่าวสักหน่อย แต่ปรากฏว่านิ้วมือไม่ฟังคำสั่งสมอง กดเข้าไปในเกมออเนอร์ออฟคิงส์เสียอย่างนั้น หลังเข้าสู่ระบบกดดูในรายชื่อเพื่อน เล่นเจี้ยนอ้อออฟไลน์อยู่ดีมาก

เธอพลันผ่อนคลายขึ้นมา ครุ่นคิดเล็กน้อยก็ไปยกโน้ตบุ๊กออกมา อ่านวิธีเล่นสำหรับมือใหม่พาลงดูในโทรศัพท์มือถือไปด้วย

ขณะกำลังศึกษาวิธีจัดรู้น¹ สำหรับฮีโร่แบบต่างๆ บนหน้าจอ

¹ อุปกรณ์เสริมค่าสถานะสำหรับฮีโร่ในเกม ผู้เล่นสามารถจัดรู้นตามความต้องการในสมุดบันทึกรู้น ทั้งนี้ต้องให้สอดคล้องกับลักษณะเด่นของฮีโร่แต่ละประเภทด้วย

ก็มีคำเชิญดังขึ้นมา

เธอทอดตกลงอย่างมือไว เข้าไปในทีมแล้วค่อยพบว่า เป็น
เซี่ยหยวน ไมโครโฟนกะพริบสั๊กพัก น้ำเสียงตื่นเต้นของเซี่ยหยวน
ก็ดังขึ้น “เลี้ยวอวี เล่นด้วยกันไหม”

จ้าวอวีเปิดเสียง “แต่ฉันเล่นไม่ค่อยเป็นนะ กำลังอ่านวิธีเล่นอยู่”
เซี่ยหยวนพูด “อ่านวิธีเล่นอะไรกัน เล่นสักสองเกมก็เป็นแล้ว
ผมสอนเอง!”

ด้วยเหตุนี้ทั้งสองจึงเล่นเกมในระบบสุ่มจัดทีมด้วยกัน
หลังเข้าไปในเกม เซี่ยหยวนสอนทักษะต่าง ๆ ของฮีโร่ให้เธอ
สอนวิธีใช้ทักษะ ไอเท็ม² แต่ละอย่างมีประโยชน์อะไรบ้างก็อธิบายอย่าง
ละเอียดชัดเจน ทั้งใจเย็นและกระตือรือร้น

นอกจากคำแนะนำสำหรับมือใหม่คราวก่อน จ้าวอวีเพิ่งได้เล่นเกม
ครั้งนี้เป็นครั้งแรก จิ้มมั่วซั่วไปหมด ระหว่างนั้นตายไปหลายครั้ง
เพื่อนร่วมทีมแะมาสองประโยค เซี่ยหยวนก็ช่วยได้กลับแทนเธอทันที

[เล่นทีมจากระบบสุ่มยังมาทำอวดเก่ง?]
[ที่นี้มีไว้ฝึกเล่นฮีโร่ก่อนไปไต่แรงก็ไม่ใช่อะไร]
[ตั้งใจเล่นของตัวเองไปเถอะ ยัยช่างเผือก!]

เรียกได้ว่าจ้าวอวีได้เปิดประตูสู่โลกใบใหม่ผ่านเกมนี้เลยทีเดียว
หลังเล่นกับเซี่ยหยวนตลอดทั้งบ่าย ในที่สุดเธอก็พอจะเข้าใจ
ระบบและวิธีเล่นเกมนี้แล้ว ถึงจะซับซ้อนกว่าเกมไคชินเซียวเซียวเล่อ
มาก แต่เธอคิดว่าถ้าตัวเองหมั่นฝึกฝนบ่อยๆ การจะเล่นให้เก่งก็คง
อีกไม่นานเกินรอ!

² ของที่ช่วยเพิ่มคุณสมบัติให้ฮีโร่ในเกมมีความได้เปรียบมากขึ้น

ตอนเย็นนักโภชนาการเอามือเย็นมาส่ง จ้าวอวีกำลังจะออกจาก
ระบบ เชี่ยหยวนพูดด้วยน้ำเสียงยังไม่หนาใจ “คราวหน้าถ้าจะเล่นอีก
ส่งข้อความหาผมทางวีแชตได้เลยนะ ผมว่างตลอด!”

จ้าวอวีหลุดหัวเราะ พูดหยอกว่า “ในฐานะไอดอลคนดัง
น้องชายไม่น่าว่างขนาดนี้มัง”

เชี่ยหยวนตบมุก “เวลาเล่นเกมเป็นเพื่อนพี่สาวย่อมมีอยู่แล้ว
ตกลงกันแล้วนะ!”

จ้าวอวีตอบรับทั้งเสียงหัวเราะ ออกจากอินเตอร์เฟสของทิมแล้ว
กดรับรางวัลสองกล่อง ตอนจะออกจากระบบก็เห็นว่ารูปโปรไฟล์ของ
เส้นเจี๋ยอันอัสว่างขึ้นมา

เวลาแค่วันเดียว แรงก็ของเขาวิ่งจากไดมอนด์ขั้นสองลงมาอยู่
แพลทินัมขั้นสี่ ไม่รู้เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้น จ้าวอวีคิดถึงเรื่องที่เขา
เยาะเย้ยว่าเธออยู่แค่แรงก็บรอนซ์ก็ไม่ใช่จนออกจากระบบเกมอย่างรวดเร็ว

กินมือเย็นเสร็จ เธอก็ใช้บัญชีสำรองของคิวคิวลงทะเบียนเข้าสู่
ระบบไปเล่นเกม คราวนี้ในรายชื่อเพื่อนเจียบสงบแล้ว ไม่มีเจ้าโกลเดิน
ที่กากแล้วยังไม่รู้ตัว จ้าวอวีจึงมีความมั่นใจเต็มที่

รอกจนเธอใช้บัญชีสำรองฝึกฝนจนเก่งกาจค่อยกลับไปแสดงให้
เส้นเจี๋ยอันอัสได้เห็นว่าเทพของแท้เป็นแบบไหน!

หลายวันหลังจากนั้น จ้าวอวีจึงใช้เวลานอกเหนือจากการทำงาน
ทั้งหมดไปกับการโลดแล่นในฟิฟพอเนอรรอพคิงส์ แล้วก็ได้ประจักษ์
การตายสารพัดรูปแบบของฮีโร่แต่ละตัวชนิดสามร้อยหกสิบองศาเลย
ทีเดียว

ทันใดนั้นก็เหมือนจะเข้าใจแล้วว่าทำไมเส้นเจี๋ยอันอัสถึงได้กากนัก
เกมบ้าอะไรเล่นยากชะมัด!

ระหว่างถูกเกณฑ์ให้เข้าร่วมการแข่งขันสะบัดสะบอม *เส้นทางแห่งขวากหนาม* ก็เข้าสู่งานถ่ายทำรายการสัปดาห์ที่สอง สถานที่ถ่ายทำรอบนี้อยู่ที่จังหวัดฉะเชิงเทรา³ มีภาวิชกล่าวไว้ว่าเสฉวนกับฉงชิ่งเป็นครอบครัวเดียวกัน³ จ้าวอวีมาถึงฉงชิ่งก็รู้สึกใกล้ชิดเป็นพิเศษ

การเดินทางครั้งนี้มีการประชาสัมพันธ์ล่วงหน้า แฟนคลับที่ฉงชิ่งจึงจัดกลุ่มมาต้อนรับที่สนามบิน พอออกไปก็เห็นเหล่าอวีเหม่เหรินซูปั๋ายไฟสีชมพูอยู่ข้างนอกอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง

ผู้ชายตัวผอมสูงคนหนึ่งยืนอยู่แถวหน้า ตะโกนอย่างปูดด้วยสำเนียงฉงชิ่งแท้ๆว่า “จ้าวอวีเอ๋ย! ทำไมคุณผอมขนาดนี้! กินเยอะๆหน่อยสิ! ลองไปกินหม้อไฟต้นตำรับของพวกเราหน่อยนะ!”

จ้าวอวีแทบหัวเราะจนขาดใจตายคาสนามบิน หันไปทำสัญลักษณ์โอเคให้เขา “รับทราบ!”

ตอนไปถึงโรงแรม แขกรับเชิญคนอื่นๆ มาถึงกันแล้ว จ้าวอวีนำสัมภาระไปเก็บแล้วออกไปรวมตัวกับพวกเขา

พอเข้าไปในห้องน้ำชา ก็ได้ยินเสียงหยวนถามเล่นเจวี่ยนอู่ว่า “พี่เจวี่ยนอู๋ พักนี้ทำไมแรงก็พี่ถึงได้ขึ้นๆ ลงๆ น่ากลัวขนาดนี้ละวันก่อนผมเห็นพี่ขึ้นไปแรงก็มาสเตอร์แล้วไม่ใช่หรอ ทำไมวันนี้ถึงหล่นมาอยู่แพลทินัมได้”

เล่นเจวี่ยนอู๋ตอบโดยหน้าไม่เปลี่ยนสี “ทีมห่วยเกินนะสิ”

เสียงหยวน “แล้วทำไมวันนี้ผมเชิญพี่ พี่กลับปฏิเสธแล้วบอกว่าไม่ใช่เจ้าของแอ็กเคานต์ล่ะ”

³ หมายความว่า เสฉวนและฉงชิ่งมีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ใกล้ชิดกัน มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมร่วมกัน

เล่นเจ็ยอันอี๋ลึงตาใส่เขาอย่างโมโห “นายกากขนาตนี้ ใครจะเล่นด้วย!”

เซี่ยหยวนมีสีหน้า ‘รู้นะแต่ไม่พูดหรอก’ หันไปเห็นจ้าวอวีเข้ามาพอดี จับพลันนั้นก็ลุกขึ้นยืนอย่างตื่นเต้น “เสี่ยวอวีมาแล้วเหรอ!”

เจิ้งหวานอี๋นำหน้าเขาไปก่อน คล้องแขนจ้าวอวีแกว่งไปแกว่งมา “เสี่ยวอวี ๆ! อาทิตย์นี้พวกเรากูกันนะ!”

จ้าวอวีลูบศีรษะที่ขบอยู่บนไหล่ของตัวเองยิ้ม ๆ ทักทายทุกคนก่อนค่อยหันมาถามเธอว่า “ต้องจับฉลากจับคู่ไม่ใช่เหรอ?”

เจิ้งหวานอี๋เอ่ยอย่างเรงร่า “ฉันแอบถามผู้กำกับมาแล้ว รอบนี้ไม่จับฉลาก! ไม่แน่ว่าพวกเราอาจจับคู่กันเองได้ก็ได้นะ พวกเราตกลงกันแล้วนะ!”

จ้าวอวีเลิกคิ้ว “ได้”

เซี่ยหยวน “ผมได้แค่ถือบัตรคิวของความรักสินะ⁴”

เล่นเจ็ยอันอี๋เงยหน้ามองทุกคนที่พูดคุยสรวลเสเฮฮากันแวบหนึ่ง แล้วก้มหน้าจัดฐานในเกมของตัวเองต่อไป

กินมื้อเย็นด้วยกันเสร็จแล้วทุกคนก็แยกย้ายกลับห้องไปพักผ่อน วันรุ่งขึ้นห้องฟ้าเพ็งสว่าง แกรับเชิญทั้งแปดก็ต้องสะดุ้งตื่นเพราะเสียงริงโตนสยองขวัญเสียดแก้วหู

นอกจากห้องบันทึกภาพอัตโนมัติ ในห้องก็ไม่มีทีมงานอยู่สักคน เสียงดนตรีที่ปลุกพวกเขาเป็นเสียงประกอบที่นิยมใช้ในหนังสยองขวัญ เสียงดังขึ้นอย่างไม่มีปี่มิซลู่ ทำเอาแกรับเชิญหญิงสามคนตกใจจนกรีดร้องเสียงหลง

⁴ จากเพลง 遇见 (Encounter) ของสเตฟานี ชุน

ทุกคนด่ากองถ่ายว่าทำอะไรพิเรนทร์ๆ ขณะตะกายลุกขึ้นมา
ค้นหาต้นเสียงริงโทนผีโหลยหวนที่ซ่อนอยู่ในห้อง

จ้าวอวีกลับสงบนิ่งมาก อย่างไรก็ตามเสียก็มีฉายาว่า ‘จ้าวใจกล้า’
โทรศัพท์มือถือที่เป็นแหล่งที่มาของเสียงซุกอยู่หลังเบาะโซฟา เธอล้วง
ออกมาปิดเสียง ก่อนจะเห็นว่าภาพหน้าจอโทรศัพท์มือถือก็คือภารกิจ
ของวันนี้

[หัวข้อประจำสัปดาห์ : เส้นทางปริศนา สัปดาห์นี้เป็นการกิจเดียว
สามารถใช้ป้ายแข่งชิงอุปกรณ์การแสดงบนเวทีของคนอื่นได้ แหกรับเชิญ
ทุกท่านโปรดค้นหาเบาะแสคลีคลายปริศนาผ่าด้าน ผู้ไขปริศนาไปยัง
ด้านถัดไปได้เป็นคนแรกมีสิทธิ์เลือกอุปกรณ์ประกอบฉากและป้ายพิเศษ
ได้ก่อน ขอให้ท่านโชคดี]

พอเปิดเข้าไปดูในอัลบั้มรูป มีรูปแผนที่หนึ่งรูป ซึ่งวาดวงกลม
สีแดงไว้ตรงตำแหน่ง ‘ห้องปริศนาแถววัลย์ผี’ เห็นได้ชัดว่าเป็นสถานที่
ที่พวกเขาต้องไปหลังจากนี้

ในเมื่อเป็นการกิจเดียว ทั้งยังสามารถแข่งชิงอุปกรณ์การแสดง
บนเวทีของคนอื่นได้ การแข่งขันสัปดาห์นี้ย่อมจะดุเดือดมาก จ้าวอวี
ออกไปจากห้องก็เจอเส้นเจวียนอีที่ปักขึ้นเดียวกันพอดี

รอบนี้เขาย่อมผมกลับมาเป็นสีดำแล้ว หันปีกหมวกไปข้างหลัง
กดผมแนบติดใบหู ปอยผมบนหน้าผากแหลมออกมาจากช่องหมวก
เหมือนจะงอยผมที่แกว่งไกวตามลม ดูแล้วน่ารักพิลึก

จ้าวอวีเก็บสายตากลับมาเฉยๆ แล้วเดินไปกดเรียกลิฟต์

เส้นเจวียนอีผิวปากอย่างเอ้อระเหย เดินมาถึงข้างหลังเธอก็
ถามขึ้นยิ้มๆ “อาทิตยน์นี้เป็นการกิจเดียว สนใจมาเป็นพันธมิตรกันไหม
ฉันรับรองได้ว่าจะไม่ลงมือกับเธอ”

จ้าววี่ปฏิสรรวบริดฉับไว “ไม่จำเป็น”

ประตูลิฟต์ส่งเสียงดังตึงแล้วเปิดออก ขณะเธอกำลังจะเข้าไป
เส้นเจ็ยอันอึ้งพลันเบี่ยงร่างเอื้อมมือมาขวางประตูลิฟต์ ท่อนแขนกระชับ
แข็งแรงนั้นขวางอยู่ตรงหน้าเธอ จ้าววี่หันไปเผชิญหน้ากับสีหน้าอวดดี
ของเขา “ไม่เป็นพันธมิตรก็ห้ามเข้า!”

ฟิลเตอร์เฟิงซ่อมเสร็จก็ต้องฟังอีกแล้ว!

จ้าววี่โมโหจนอยากกระต๊อบเท้าเขาเลยทีเดียว

กล้องยังบันทึภาพอยู่ข้างๆ อาทิตย์ก่อนทั้งคู่มีปฏิสัมพันธ์กัน
มากเกินไป หานซวงกังวลใจมากพอแล้ว อาทิตย์นี้เธอไม่อยากจะสร้าง
ปัญหาเพิ่มอีกจึงค้อมเอวมุดใต้แขนเขาเข้าไป

เส้นเจ็ยอันอึ้งเห็นว่าขวางคนไม่สำเร็จก็มู่ปากอย่างผิดหวัง เขา
เดินตามเข้ามาดชั้นหนึ่ง ประตูลิฟต์ปิดลงช้าๆ เส้นเจ็ยอันอึ้งหันหน้า
ไปจัดจะถอยผมหางผิ้งผิ้งที่เป็นกระจก จัดไปถามไปว่า “จ้าววี่
ให้โอกาสเธออีกครั้ง จะเป็นพันธมิตรกับฉันหรือเปล่า”

จ้าววี่ถูกน้ำเสียงอวดดีของเขาก่อกวนจนชักจะมีน้ำโห “ไม่!
ถามอีกจะบล็อกแล้วนะ!”

เส้นเจ็ยอันอึ้งชะงักมือ หันกลับมามองเธออย่างน่ากลัว

จ้าววี่เอนหลังเล็กน้อย ถามอย่างหวาดระแวง “จะทำอะไร!”

เขาเสยะยิ้มน่าขนลุก เหมือนตัวร้ายที่ทิ้งเบียว⁵ และสมองที่ม
คนหนึ่งไม่มีผิด “จันวันนี่เธอตายแน่”

⁵โรคม.2 หรือจูนเบียว คือ พฤติกรรมที่มักเกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่นตอนต้น เกิดจาก
ความต้องการค้นหาตัวเองและโยยหาการยอมรับจากคนอื่น มักแสดงออกด้วยวิธีที่ขัดกับหลัก
ตรรกะทั่วไป เช่น คิดว่าตัวเองเท่ มีความสามารถพิเศษ แต่ไม่ถือว่าเป็นอาการเจ็บป่วย
ในทางการแพทย์

จ้าวอวี “...”

ช่างเถอะ รักไม่ลงแล้ว

พังไปเถอะ ให้ไฉนเลย

ชุปตาร์

คนที่มีความคิด อยากร่วมกันเล่นดนตรีกันไม่ได้มีเล่นเจี้ยนอ๊
เพียงคนเดียว ระหว่างทางไปยังห้องปริศนาแถววัลย์สี่ จ้าววี่ยังได้รับ
คำเชื้อเชิญจากเซี่ยหยวนและเจิ้งหวานอ๊ในเวลาไล่เลี่ยกัน

ทั้งสองคนไม่มีใครยอมใคร สุดท้ายจึงได้แต่รวมกันเป็น
พันธมิตรสามคน

ห้องปริศนาแถววัลย์สี่เป็นส่วนสนุกประเภทห้องปริศนาที่มี
ชื่อเสียงโด่งดังมากแห่งหนึ่งในเมืองฉงชิ่ง ครอบคลุมพื้นที่ครึ่งหนึ่ง
ของสวนสนุกทั่วไป ในนั้นมีห้องปริศนาภายใต้ธีมที่ไม่ซ้ำกันมากมาย
อุปกรณ์ประกอบฉากสมจริงและเชื่อมโยงกัน มอบประสบการณ์
เสมือนจริงให้แก่ผู้เล่น ได้รับคำวิจารณ์ในแง่บวกมาโดยตลอด

กองถ่ายเลือกที่นี่เป็นสถานที่ถ่ายทำประจำสัปดาห์นี้ ส่งแขกรับเชิญ
แต่ละคนเข้าไปในห้องปริศนาคนละห้อง แต่ครั้งที่ผ่านด่านก็จะได้รับ
อุปกรณ์ประกอบการแสดงและป้ายพิเศษมาจำนวนหนึ่ง

แขกรับเชิญถูกพาเข้าไปในห้องปริศนาคนละจุด ทั้งยังไม่มีวิธี
ติดต่อกัน ทั้งสามคนรู้สึกเหมือนถูกแยกจากกันโดยสิ้นเชิง

โครงสร้างห้องปริศนาสลับซับซ้อน ห้องต่างๆ เชื่อมกับโถง
ทางเดิน ชั้นแล้วชั้นเล่าเต็มไปด้วยทางเลี้ยวทวนและทางเดินมืดมิด

เจียบันจนจนขวัญผวา ไม่มีใครรู้ว่าคนอื่นอยู่ตรงไหนบ้าง

บนผนังห้องที่จ้าวอวีอยู่เต็มไปด้วยรอยเลือดทั้งสี่ด้าน อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เหมือนมีไว้สำหรับฆ่าหั่นศพวางเรียงรายอยู่บนชั้น ตะเกียงสีแดงเข้มเหนือศีรษะกะพริบเป็นระยะ บรรยากาศชวนขนลุกสุดขีด

แต่เธอกลับกังวลแล้วว่าตัวเองจะติดอยู่ในนี้จนสิ้นสุดการถ่ายทำหรือเปล่า

คราบเลือดกับอุปกรณ์ฆ่าหั่นศพอะไรนั่นล้วนไม่น่ากลัว สิ่งที่น่ากลัวคือนักเรียนหัวอ่อนที่ไอคิวไม่ดีตรรกะอ่อนแออย่างเธอ ถ้าไม่สามารถออกไปจากห้องนี้ได้จนการถ่ายทำสัปดาห์นี้สิ้นสุดลงก็น่าขายหน้าเกินไปแล้ว

โชคดีที่กองถ่ายไม่ได้สร้างความลำบากให้เขกรับเชิญตั้งแต่ด่านแรก วางเบาะแสไว้ระมัดุดตามาก จ้าวอวีกวาดสายตาค้นหาไปทั่วครึ่งชั่วโมงต่อมาก็ใช้ตัวเลขที่ถูกลงสีแดงไว้บนปฏิทินปลดล็อกกุญแจตัวแรกได้สำเร็จ

เมื่อเดินออกไปจากห้อง ข้างนอกคือโถงทางเดินมืดสลัว มีกระเป๋ากับของวางไว้หน้าประตู จ้าวอวีเปิดดู ข้างในมีป้ายแผ่นหนึ่งเขียนข้อความไว้ว่า ‘เอฟเพ็คต์น้ำแข็งแห้งบนเวที’

เห็นทีนี่คงเป็นรางวัลสำหรับด่านแรกของเธอแล้ว

จ้าวอวีสะพายกระเป๋ากับเสื้อก็ออกเดินทาง ทำทางเลี้ยวซ้ายแลขวานั้นปราศจากความกลัวโดยสิ้นเชิง

ทีมผู้กำกับดูภาพที่ส่งตรงจากกล้องซึ่งตามบันทึกภาพแล้วก็ผิดหวังมาก “ทำไมเธอไม่ได้ขนาดนี้ เซตตั้งที่เธอได้ไปเป็นฉากที่น่ากลัวที่สุดในบรรดาเขกรับเชิญทั้งหมดเลยนะ”

ทีมงานกระซิบเตือนจากข้างๆ “สมัยอยู่วงการบันเทิงเกาหลี

จ้าวอวีมีฉายาว่าจ้าวโลกล้ำคะ”

ทีมผู้กำกับ “...”

ผัดแผนซะแล้ว!

เมื่อบรรยากาศแวดล้อมไม่สามารถทำให้แขกรับเชิญหวาดกลัวได้
การฝ่าด่านก็กลายเป็นเรื่องง่ายตายเหมือนปอกกล้วย

ขณะที่จ้าวอวีนั่งยองพิจารณารหัสปลดล็อกประตูเหล็กตรง
สุดทางเดิน ผีสาวชุดแดงตนหนึ่งก็กระโจนออกมาจากทางเดินมืดมืด
เบื้องหลังประตูเหล็ก ระหว่างทั้งสองมีประตูเหล็กคั่นกลาง ผีสาว
ตนนั้นออกตัวแรงเกินไปจนเบรกไม่อยู่ ทั้งร่างจึงถลาเข้ามาชน
ประตูเหล็กโครมใหญ่

ถึงตอนนี้จ้าวอวีค่อยสะดุ้งตกใจ พงะถอยหลังไปเล็กน้อย
แต่ก็แค่นั้น พอได้สติคืนมาก็ก็นึกย้อนถามผีสาวที่แอบลอบศีรษะอยู่
ฝั่งตรงข้ามว่า “ไม่เป็นไรนะ? ไม่ได้บาดเจ็บอะไรใช่ไหม”

ผีสาว “...ไม่เป็นไรค่ะๆ ระบายแล้ว”

จากนั้นจ้าวอวีก็นั่งหารหัสปลดล็อกต่อไป

ผีสาวนั่งยองอยู่ฝั่งตรงข้ามจ้องมองเธอ ผมยวับเอนเลื้อย
สยายลงพื้น เป็นภาพที่พิสดารอย่างยิ่ง สิบนาที่ผ่านไป จ้าวอวี
ยังไม่เจอบေးแส้จึงเงยหน้าวาดตั้นคอที่เริ่มปวดเมื่อยพลางถามผีสาว
ซึ่งนั่งกอดเข่าอยู่ฝั่งตรงข้ามว่า “คุณไม่ไปหลอกคนอื่นหรือคะ”

ผีสาว “...เขตรับผิดชอบของฉันคือที่นี่นะค่ะ”

จ้าวอวีพยักหน้าด้วยท่าทางครุ่นคิด จากนั้นก็กระโดดเข้าไปหา
มือเท้ากาง ดวงตาดอกท้อแยมั้มโปยเสน่ห์ เอียงคอถาม
“งั้นคุณช่วยบอกรหัสไขประตูบานนี้ให้ฉันได้ไหมคะ”

แม้ที่ตรงนั้นจะมีดสลัว แต่พอเธอยืมก็ราวกับว่าทุกอย่างพลัน

สดใสนั้นมา เสน่ห์ที่เปล่งประกายแบบนั้นแม้แต่ผีก็ยังต้านทาน
ไม่อยู่ ผีสาวเหม่อมองเธอหลายวินาทีก่อนจะหลุดปากพูดออกมา
“729134!”

จ้าววี่ขยิบตาให้อย่างชวนมอง “ขอบคุณ”

ทิมผู้กำกับ “???”

แบบนี้ก็ได้เหรอ!!!

พอเปิดประตูเหล็กสำเร็จ จ้าววี่ก็ได้รับอุปกรณ์ประกอบฉาก
เพิ่มมาอีกชิ้น ผีสาวเบี่ยงร่างชิดผนังเหล็กทางให้ จ้าววี่เดินไปได้
สองก้าวก็หันกลับมาถามย้ำๆ “คุณมีดาราที่ชอบไหมคะ ฉันช่วย
ขอลายเซ็นให้ได้นะ”

ใบหน้าซีดขาวเต็มไปด้วยคราบเลือดของผีสาวเผยความตื่นตะ
ยินดี “จริงเหรอ! ใครก็ได้เหรอคะ!”

จ้าววี่ยกคิ้ว “แน่นอน”

ผีสาว “ฉันชอบฮั้วซีค่ะ! ได้ไหมคะ!”

จ้าววี่ชะงักไปเล็กน้อย “ฮั้วซีเหรอ...” เธอยกมือทำสัญลักษณ์
โอเคให้ผีสาวที่มีสีหน้าประหลาดระคนคาดหวัง “ฉันไม่รู้จักเขา แต่นั่น
ให้อ่านให้คนอื่นช่วยได้ วางใจเถอะ”

ผีสาวปลื้มปริ่มหาได้เปรียบ “ขอบคุณมากเลยนะคะ!” เธอชี้ไป
ข้างหน้าอย่างมั่นใจ “คุณเดินตรงไปถึงทางเลี้ยวที่สองแล้วเลี้ยวซ้าย
จะมีห้องที่ปกคลุมด้วยใยแมงมุมห้องหนึ่ง อุปกรณ์ประกอบฉากในนั้น
เยอะที่สุดแล้วค่ะ”

จ้าววี่ “รับทราบ!”

ทิมผู้กำกับ “?”

สถานการณ์ชวนพิศวงเกินไปแล้ว

จ้าวอวีมาถึงนอกห้องที่มีใยแมงมุมปกคลุมอย่างราบรื่น ไร้อุปสรรค รอบด้านเต็มไปด้วยใยแมงมุมดั่งกำแพง บนใยแมงมุม ยังมีแมงมุมจำลองที่สมจริงมาก เหมือนมีแมงมุมกำลังไต่ไปทั่วทุกทิศทุกทาง

ใจกลางใยแมงมุมมีแมงมุมสีดำแดงตัวใหญ่ बैठเริ่มตัวหนึ่ง ห้องป่องห้อยลงเล็กน้อย คิดว่าคงใช้ระบบสูบลมอากาศจึงยุบหนอพองหนอ ดูแล้วเหมือนกำลังหายใจอยู่จริงๆ

จ้าวอวีมองไปรอบๆ แล้วยื่นมือจับพวงแมงมุมตัวเชื่องนั้น ท่ามกลางสายตาตะลึงพรึงเพริดของทิมผู้กำกับ

เมื่อนิ้วมือแตะถูกก็สัมผัสได้ว่ามีขนเล็กๆ ทิมมือ แมงมุมจำลอง ‘มีชีวิต’ ขึ้นมาทันที ดวงตาส่องแสงแวววาว ขาทั้งแปดเริ่มเคลื่อนไหว ก่อให้เกิดเสียงขยุกขยิกน่าขนลุก

ถ้าเป็นคนทั่วไป บานนี้คงตกใจวิ่งปาราบไปแล้ว

แต่จ้าวอวีกลับไม่สะทกสะท้าน ดึงแมงมุมตัวยักษ์ลงมาจากบนใยแมงมุม ลูบส่วนท้องที่พองตึงป่องของมัน จากนั้นก็ล้วงเอาถุงเท้าสำหรับไขประตูออกมา

ทิมผู้กำกับตกตะลึง เบิกตากดูเธอใช้ถุงเท้าไขประตูเข้าไปกวาดอุปกรณ์ประกอบฉากที่มีอยู่เต็มห้อง

ผู้กำกับถามอย่างเหลือเชื่อ “เธอไม่กลัวอะไรเลยจริงๆ เหรอ”

สาวน้อยผู้รับผิดชอบงานเบ็ดเตล็ดในกองซึ่งเป็นคนเสนอชื่อจ้าวอวีพูดขึ้นมาทันที “มีอยู่นะคะ!”

ผู้กำกับดีใจ หันมาถามว่า “อะไร”

น้องสาวที่ทำงานเบ็ดเตล็ด “เธอกลัวดึกค่ะ!”

ผู้กำกับ “...”

เรื่องนี้คิดจะทำให้เกิดขึ้นในรายการก็ค่อนข้างยากแล้ว

อุปกรณ์ในห้องมีมากเกินไป จ้าวอวีชนไม่หมด กระเป่าเป้แทบจะยัดของลงไปไม่ได้อีกแล้วจึงคัดเอาแต่ส่วนที่จำเป็นจริงๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ อุปกรณ์ประกอบฉากที่เธอจำเป็นต้องใช้ก็ครบถ้วน ยังมีป้ายพิเศษสำหรับปกป้องตัวเองไม่ให้โดนแย่งอุปกรณ์ไปด้วย หลังจากนั้นแค่หาห้องเหมาะๆ อยู่รอเวลาก็พอแล้ว

จ้าวอวีสะพายกระเป่าเป้เดินออกไปข้างนอกอย่างร่าเริง แต่เพิ่งออกไปได้ก็เจอกับเส้นเจ็ยอันอัปอดี้

เขาก็สะพายกระเป่าเป้สีดำใบหนึ่งเหมือนกัน ลักษณะคล้ายนักเรียนเกรทที่กำลังโดดเรียน เทียบกับกระเป่าเป้ของจ้าวอวีที่แถมมองดูก็รู้ว่าบรรจุสิ่งของไว้เต็มแล้ว กระเป๋าของเส้นเจ็ยอันอัปอดี้กลับแบนอย่างเห็นได้ชัด

ช่วงเวลาที่ทั้งคู่สบตากัน จ้าวอวีก็ชักแท้วิ่งหนีทันที

เส้นเจ็ยอันอัปอดี้คว้ามือไว้จึงคว้าข้อมือเธอหมับ หัวเราะอย่างล่ำฟองใจ “ฮ่า! จับตัวได้แล้ว! ในกระเป๋ามีอะไรอยู่ส่งมาให้หมด!”

เหมือนอันธพาลประจำโรงเรียนที่มาขวางทางไถค่าคุ้มครอง ไม่มีผิด

จ้าวอวีสะบัดมือสองทีก็ไม่หลุด มืออีกข้างกุมชิปกระเป่าเป้ของตัวเองไว้ สูดหายใจลึกหันร่างกลับมา “ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ!”

เส้นเจ็ยอันอัปอดี้ถูกเธอตวาดใส่จนสะดุ้งโหยง แถมปล่อยมือจริงๆ เสียด้วย

จ้าวอวีจัดแจงคอเสื้อของตัวเองที่เบียดเพราะถูกเขากระซกด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ตั้งแต่หัวจรดเท้าแผ่กลิ่นอายดูร้ายเหมือนกำลังเตือนว่า ‘อย่ายุ่งกับฉัน’ ออกมา

เล่นเจวียนอี้อยหลังหนึ่งก้าว ตามด้วยอีกก้าว มือซ้ายลูบหน้า
มือขวาลูบผม เอ๋ยตะกุกตะกัก “จะ...ฉันมีป้ายพิเศษ! บังคับให้
แลกเปลี่ยน!”

เขารีบล้วงป้ายป้ายหนึ่งออกมาจากกระเป๋ากางเกง บนนั้นเขียน
ไว้ว่า ‘บังคับให้ฝ่ายตรงข้ามแลกเปลี่ยนอุปกรณ์ได้หนึ่งชิ้น’ จากนั้น
ก็เดินเข้ามาสองก้าวแปะป้ายป้ายนั้นบนไหล่จ้าววี่ สีหน้ากลับมาอวดดี
ดังเดิม “มีผลบังคับใช้เดี๋ยวนี้!”

จ้าววี่ “...”

เสียงทิมผู้กำกับดังขึ้นผ่านลำโพงในห้องปริศนา “บังคับให้
แลกเปลี่ยนมีผลบังคับใช้ สองฝ่ายโปรดแลกเปลี่ยนอุปกรณ์”

เล่นเจวียนอีหัวเราะยามใจสองที่แล้วถูมือไปมาอย่างหมายมั่น
“ให้ฉันดูหน่อยว่าในกระเป๋าของเธอมีสมบัติอะไรบ้าง!”

จ้าววี่โยนกระเป๋าเบ๊ลงบนพื้นด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ปล่อยให้
เล่นเจวียนอีรู้ดชิปร้องว้าวพลางค้นข้าวของในนั้น สุดท้ายก็ค้นเจอ
ป้าย ‘คู่แสดงบนเวที’ ของเธอ จึงหยิบมาใส่ในกระเป๋าตัวเองอย่าง
พอกพอบใจ แล้วนำอุปกรณ์เล็กๆ ที่หาประโยชน์ไม่ได้ใส่เข้าไปใน
กระเป๋าเธอแทน

เขาหยิบกระเป๋าเบ๊ลุกขึ้นยืน หมุนปีกหมวกบนศีรษะรอบหนึ่ง
ให้กลับมาข้างหน้า “นี่ก็คือผลจากการไม่ยอมเป็นพันธมิตรกับฉัน!”

จ้าววี่ “เหอะ”

เธอยื่นมือล้วงป้ายป้ายหนึ่งจากในกระเป๋ามาแปะไหล่เขา

เล่นเจวียนอีอึ้งไป “อะไรนะ”

จ้าววี่ตอบเสียงไร้อารมณ์ “ปล้นชิงด้วยกำลัง ตั้งแต่ตอนนี้เป็น
ต้นไปทุกอย่างในกระเป๋านายเป็นของฉันหมดแล้ว!”

เส้นเจ็ยน์อ๊ “???”

เสียงที่มู้กักับดังขึ้นมามากครั้ง “ปล้นชิงด้วยกำลังมีผลบังคับใช้
ฝ่ายตรงข้ามโปรตส่งอุปกรณ์ทุกอย่างที่มีออกมา”

ดวงตาเส้นเจ็ยน์อ๊เบิกกว้างจนโตกว่ากระดิ่งเสียอีก

จ้าววี่เสยยะยิ้มหน้ากล้อออกมาโดยเลียนแบบท่าทางของเขา
ตอนอยู่ในลิฟต์เมื่อเช้านี้ แต่ยังไม่ทันยิ้มเสร็จ เส้นเจ็ยน์อ๊ที่ยืนอยู่
ฝั่งตรงข้ามก็โผล่เข้ามาหาเธอในฉับพลันทันใด

จ้าววี่ส่งเสียงร้องเป็นครั้งแรกนับแต่เข้ามาในห้องปริศนาแห่งนี้

เขาโผล่เข้ามาอย่างรวดเร็วและรุนแรงเกินไป เธอหลบไม่ทันเลย
ลึกลับ รู้สึกเพียงว่าน้ำหนักตัวเขาทั้งลงมาบนร่าง คีระชะกับแผ่นหลัง
ถูกมือที่แข็งแกร่งทรงพลังของเขากดเอาไว้

ใบหน้าของจ้าววี่แนบอยู่บนอกเขา ทางหนึ่งกริดร้องทางหนึ่ง
ก็ดำทอว่า “เส้นเจ็ยน์อ๊ นายทำอะไรนะ! ไม่อยากแพ้กี้จะมาแย่งเอา
ฉันเหรอ! ฉัน...!”

เธอพูดยังไม่ทันจบ เพราะเส้นเจ็ยน์อ๊โผล่เข้ามาแรงเกินไป
ชั่วขณะที่กดเธอ ทั้งสองคนก็เสียหลักล้มหงายไปข้างหลัง

เธอถูกเขากดไว้ในอ้อมอกด้วยท่าที่ปกป้อง จังหวะที่ล้มลง
บนพื้น คอกจึงแค่กระแทกเบาๆ วินาทีถัดมา โยแมงมุมขนาดใหญ่
ที่มีแมงมุมจำลองไต่ยุบยับและมีเลือดหยดตึงก็ครอบคลุมลงมา
เหนือคีระชะ พันธนาการทั้งคู่เอาไว้

กลิ่นเลือดดุจผสมกับกลิ่นฮอว์โมนเพศชายเข้มข้นแทรกเข้ามา
ในโพรงจมูกเธอ

ทั้งสองคนถูกโยแมงมุมพันธนาการ ร่างกายแนบชิดกัน แผลงอก
ที่เธอสัมผัสเพียงเบาๆ เมื่อสัปดาห์ก่อน ตอนนั้นแนบสนิทกับใบหน้า

ของเธอจนแทบจะรับรู้ได้ถึงจังหวะการเต้นของกล้ามเนื้อบนร่างเขา

จ้าวอวีพูดอะไรไม่ออก สมองประหนึ่งมีเลือดพุ่งขึ้นมา
ชั่วขณะนั้นพลันรู้สึกหน้ามืดตาลายร้อนวูบวาบทั่วร่างเหมือนจะระเบิด

จนกระทั่งน้ำเสียงรังเกียจของเส้นเจวียนอึดดังขึ้นเหนือศีรษะ
“อะไรเนี่ย! เหนียวชะมัด! น่าขยะแขยงเป็นบ้า” เขาปล่อยมือ
ที่รองท้ายทอยเธอแล้วใช้มือจิ้มศีรษะเบาๆ “ไม่โดนกระแทกใช่ไหม”

จ้าวอวีพูดไม่ออก มีเพียงลมหายใจถี่กระชั้นและหัวใจที่เต้นรัว
เท่านั้น

เส้นเจวียนอึดใช้แขนค้ำพื้นยันร่างขึ้นมาเล็กน้อย ก้มหน้าถามว่า
“ตกใจเหรอ”

ปีกหมวกตกลงมา ดวงตาที่มักเป็นประกายเสมอซ่อนอยู่ใน
เงามืด แลดูสงบจนชวนให้คนหวั่นไหว

ดากล้องที่ตามถ่ายทั้งคู่ยืนอยู่ห่างออกไปราวสองเมตร กล้อง
ทั้งสองตัวแทบจะจ่อพวกเขาอยู่รอมร่อ

จ้าวอวีลนลานผลึกเขาออก “ลุกขึ้น!”

ใยแมงมุมที่พันตัวทั้งคู่ผ่านการแช่ในเลือดมาก่อน จึงเต็มไปด้วย
ของเหลวสีแดงเหนียวเหนอะ ดึงทีหนึ่งก็กระเด็นไปทั่ว
เส้นเจวียนอึดรับห้ามเธอไว้ “อยู่นิ่งๆ! ยิ่งขยับก็ยิ่งแน่น!”

จ้าวอวีมมเฝ้ายุ่งเหยิง หอบหายใจแรง “แล้วจะทำยังไง”

เส้นเจวียนอึดรุ่นคิด สองมือดันใยแมงมุมเหนือศีรษะแล้ว
ค่อยๆ ยืนขึ้น เขาสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร พอยืนขึ้นเต็มตัว
ก็ทำให้ใยแมงมุมแยกออกจากกัน

ในที่สุดจ้าวอวีก็เป็นอิสระ ลุกขึ้นดึงใยแมงมุมบนร่างเขาออก
ตามตัวทั้งคู่เต็มไปด้วยสารเยื่อสีแดง บนผมเธอยังมีแมงมุมจำลอง

สองตัวเกาะอยู่ ดูเหมือนสถานที่เกิดเหตุนองเลือดไม่มีผิด

เส้นเจ็วี่ยนอีใช้หลังมือเช็ดริมฝีปาก ส่งเสียงถุยๆ สองทีแล้วว่า
“หวานแฮะ”

จ้าววีหยิบทิชชูเปียกที่คว้าติดมือจากแผนกต้อนรับของโรงแรม
ออกมาเช็ดมือแล้วโยนห่อหนึ่งให้เขา เส้นเจ็วี่ยนอีรับมาฉีกออก
ใช้เช็ดหน้าพลงบนอุบ “ช่วยเธอไว้แท้ๆ ยังจะดูขนาดนี้ น่าจะปล่อย
ให้เธอล้มไปซะ...”

จ้าววีตั้งแมงมุมบนหัวทิ้งอย่างโมโห “ช่วยเธอ ถ้านาย
ไม่พรตพรดาเข้ามาฉันจะล้มได้ยังไง”

เส้นเจ็วี่ยนอีร้องเสียงดัง “เธอไม่รู้สักขอบคุณก็ช่างเถอะ นี่ยัง
จะมาโทษกันอีกเธอ รอไปถึงเธอขอเรื่อง ฉันก็ไม่ช่วยเธออีกแล้ว!
ฉันจะแค่ดูเธอวิ่งหนีผีร้องกรีดไปทั่วแล้วตบมือเชียร์อยู่ข้างๆ เลย
คอยดู!”

จ้าววีเช็ดมือเสร็จก็ขยำทิชชูเปียกเป็นก้อนด้วยแรงอารมณ์
ยัดใส่กระเป๋ เดินเข้าไปหาเขาสองก้าว

เส้นเจ็วี่ยนอีมีสีหน้าตื่นตัว “จะทำอะไร จะทำอะไรนะ! จ้าววี
ฉันเตือนไว้ก่อนว่าตรงนี้มีกล้องวงจรปิดนะ!”

จ้าววีเดินไปถึงตรงหน้าเขา แทะป้ายลงมาจากบนไหล่อีกฝ่าย
“ฉันรู้สึกขอบคุณ ไม่เอาของขวัญของนายแล้วก็ได้!”

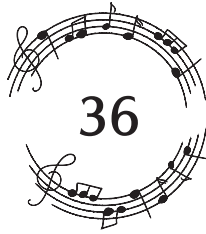
เธอหันกลับไปหยิบกระเป๋ายี่สิบมา ตบฝุ่นออกสะพាយไว้บนหลัง
แล้วสาวเท้าเดินจากไป

เส้นเจ็วี่ยนอีร้อง “นี่ๆ” สองทีพลงวิ่งเหยาะๆ ตามมา “อย่า
เพิ่งไปสิ ไม่ง่ายเลยนะกว่าจะเจอกันได้ มาเป็นพันธมิตรกันเถอะ!
เป็นพันธมิตรกับฉันไม่ขาดทุนหรอกนะ!”

จ้าววีฐุ่ป้าย ‘ปล้นชิงด้วยกำลัง’ หันกลับไปชมชู้ “อยากโดน
แปะป้ายอีกใช้ไหม”

เส้นเจวี่ยนนี้ชะงักเท่า ในที่สุดก็หยุดอยู่กับที่ด้วยท่าทาง
น้อยอกน้อยใจ

สุนเตาหาว

เบื้องการถ่ายทำ ดำเนินไปถึงช่วงครึ่งสุดท้าย เหล่าแขกรับเชิญก็ทยอยมาเจอกัน ระหว่างขั้นตอนไฮปรีศาก่อนหน้านั้นทุกคนล้วนได้รับป้ายแย่งชิงอุปกรณ์ของคนอื่นมาไม่มากนักน้อย ทันใดนั้นความอลหม่านก็พลันบังเกิด ต่างคนต่างแย่งชิงอุปกรณ์ของอีกฝ่าย สถานการณ์ซุลมุนวุ่นวายเป็นที่สุด ห้องปริศนาที่เจียบวังเวงชวนขนลุกจึงเปลี่ยนเป็นอีกทีก็ครึกโครมขึ้นมา

การถ่ายทำในสัปดาห์นี้ใช้เวลาเพียงสองวัน ถึงตอนพลบค่ำเหล่าแขกรับเชิญทำภารกิจฝาด้านเสร็จแล้วก็เข้าสู่ช่วงฝึกซ้อมสำหรับการแสดง

เนื่องจากเป็นภารกิจเดี่ยว การแสดงในสัปดาห์นี้จึงเป็นเวทีเดี่ยวด้วยเช่นกัน ทั้งแปดคนได้รับเพลงสำหรับการแสดงของตัวเองระหว่างปฏิบัติการกิจมาเรียบร้อยแล้ว

เพราะการก่อกวนของเส้นเจ็ยอันอื้อในสัปดาห์ที่แล้ว กองถ่ายจึงไม่ใช่เพลงของเขาอีก เพลงทั้งแปดยังคงเป็นเพลงร้องสดที่ต้องเต้นประกอบและมีการดัดแปลง หนึ่งในนั้นมีเพลง *Just One* ที่จำอวี่ได้รับรางวัลในเทศกาลดนตรีนานาชาติเมื่อปีที่ผ่านมาด้วย

เธอทำเพลงนี้ร่วมกับแกเลทท์ โปรติวเซอร์เพลงชื่อดังระดับโลก

เป็นเพลงสโลว์โวลุ่มได้มาตรฐาน สโลว์เพลงเร้าใจจุดเด่น จำกัดความง่าย ๆ คือกร้าวใจมาก

ตั้งแต่ตัวเพลงไปจนถึงทำเต็นล้นแสดงออกถึงความ ‘กร้าวใจ’ สองปีนี้มีมักถูกหยิบไปใช้ในการประกวดวงเกิร์ลกรุ๊ปอยู่บ่อย ๆ เพราะทั้งเท่และเซ็กซี่ในเวลาเดียวกัน บรรยายากเวลาแสดงสดก็ร้อนแรงทะลุปรอท ทั้งยังมีพลังแสดงออกบนเวทีโดดเด่นมาก

คนที่คว่ำเพลงนี้มาได้คือเจิ้งหวานอี่ที่เฝ้าฝันอยากร่วมเวทีกับจ้าวอวี่

นี่เป็นการแสดงเดี่ยว การร่วมเวทีย่อมเป็นไปได้ แต่ได้แสดงเพลงของอวี่อวี่ก็พอจะกล่อมเกล้านับว่าฝันเป็นจริงได้เหมือนกัน เจิ้งหวานอี่จึงเสนอจะปลื้มปริ่ม

แต่พอถึงตอนซ้อม เธอก็ปลื้มต่อไปไม่ได้เสียแล้ว

ทำเต็นเพลง *Just One* จัดว่าอยู่ในสามอันดับแรกของเพลงที่เต็นยากที่สุดในวงการขณะนี้เลยทีเดียว

บรรดาเด็กฝึกที่ใช้เพลงนี้ในการประกวดไอดอลยังต้องใช้เวลาฝึกซ้อมล่วงหน้าเป็นเดือนสองเดือน มีอสมัครเล่นที่อาศัยทักษะการแสดงคลุกคลีอยู่ในวงการอย่างเธอจะเต็นเป็นภายในเวลาสั้น ๆ ได้ยังไงกันล่ะ!

จ้าวอวี่ให้กำลังใจเธอว่า “เจ้าของเพลงอยู่ตรงนี้ เธอยังกลัวว่าจะเต็นไม่เป็นอีกเหรอ”

สองอาทิตย์มานี้ เจิ้งหวานอี่ถูกเพลงเดี่ยวกร้าวจนน้ำตาอาบหน้า นั่งโอดครวญบนพื้นอยู่สักพักก็ลุกขึ้นมาฝึกเต็นกับจ้าวอวี่

สามชั่วโมงผ่านไป เจิ้งหวานอี่ก็ต้องระเบิดอารมณ์ออกมาอีกครั้ง นั่งเตะขาบนพื้นคร่ำครวญว่า “เต็นไม่เป็นก็คือเต็นไม่เป็นอยู่วันยังค่ำ!

ต่อให้หักแซนหักขาฉันก็เดินไม่เป็นหรอก ฮือๆๆ ฉันมันไม่ได้เรื่องจริงๆ!”

จ้าววีนั่งยองลงตรงหน้าเธอ นิ้วมือหนึ่งแตะอยู่บนหน้าผาก มองเจ้หวานอี๋ไวยวายด้วยสีหน้าอ่อนนอกอ่อนใจ

เจ้หวานอี๋โอดครวญพักใหญ่ก็คว้าข้อมือเธออ้อนวอนว่า “เสี่ยววี่ เธอแลกเพลงกับฉันเถอะนะ ฉันทำไม่ได้จริงๆ ที่ฉันเดินนั้นไม่เรียกว่าคนเดินหรอก พวกเรามาสลับเพลงกันเถอะนะ”

เพลงที่จ้าววี่ได้มาสลับดาห์นี้เป็นเพลงเก่าสุดคลาสสิกที่นำมาดัดแปลงเพลงหนึ่ง ทำเดินเรียบง่ายมาก

จ้าววี่ถาม “ไม่ลองดูอีกหน่อยเหรอ”

เจ้หวานอี๋ส่ายหน้าเป็นกลองปองแป้ง “ไม่ละๆ ทุกวิชาชีพมีผู้เชี่ยวชาญ ฉันเป็นแค่นักแสดงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง ปล่อยฉันไปเถอะนะ!”

ทีมผู้กำกับเห็นเธอฝึกเดินมาสามชั่วโมงแล้วจึงเข้าใจว่าไม่ไหวจริงๆ พรุ่งนี้ยังต้องแสดงให้เห็นที่ซื้อบัตรเข้ามาดูอีก จึงได้แต่อนุญาตให้ทั้งสองสลับเพลง

คราวนี้ก็ง่ายขึ้นมากสำหรับทั้งคู่

ท่าเต้นของตัวเอง จ้าววี่ยังไม่จำเป็นต้องฝึก ซ้อมเพลงของเจ้หวานอี๋เป็นเพื่อนอีกฝ่ายลักพัก ทั้งคู่ก็กลับไปพักผ่อนที่โรงแรม

ตอนรถเล่นเข้าไปในลานจอดรถของโรงแรม มองผ่านกระจกรถออกไปก็เห็นผู้หญิงหลายคนคล่องคล่องถ่ายรูปไว้บนคอเดินไปมาอยู่หน้าโรงแรม เจ้หวานอี๋มองอยู่ลักพักก็ว่า “ถ้าไม่ใช่แฟนคลับของเล่นเจ๊วียนอี๋ก็คงเป็นแฟนคลับของเซี่ยหยวน ตามติดเกินไปแล้ว”

จ้าววี่เจียบไป นึกขึ้นมาได้ว่าเส้นเจวี่ยนอี้ยักถูกซาแซงตาม
 รมกวนชีวิตส่วนตัวมาโดยตลอด เขาแสดงออกต่อสาธารณะมากกว่า
 หนึ่งครั้งแล้วว่า เขาหวังว่าแฟนคลับจะติดตามดาราย่างมีสติ แต่
 ดูเหมือนจะไม่มีประโยชน์นักสำหรับซาแซงแฟนที่ไร้สติเหล่านั้น

เธอพักอยู่ชั้นเดียวกับเส้นเจวี่ยนอี้ยี่ ตอนออกมาจากลิฟต์ก็เจอ
 ผู้หญิงท่าทางน่าสงสัยสองคนเดินเข้ามาทางบันไดหนีไฟพอดี ก่อนที่
 ฝ่ายนั้นจะหันหลังกลับไปทางบันไดหนีไฟทันทีอย่างร้อนตัว

หลินจื่อหนานย่นคิ้ว กระซิบว่า “รีบไปดีกว่า”

จ้าววี่เพิ่มระดับเสียง จงใจพูดเสียงเย็นๆ ให้สองคนนั้นได้ยิน
 “เรียกพนักงานรักษาความปลอดภัยของโรงแรมขึ้นมาตรวจสอบ
 ชั้นนี้เลย!”

จบคำก็มีเสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังมาจากทางปล่องบันไดหนีไฟ
 ผู้หญิงสองคนนั้นรีบหนีลงไปแล้ว

พอถึงห้อง หลินจื่อหนานก็พูดว่า “เดี๋ยวนี้ซาแซงพวกนั้น
 ใจกล้ำมากขึ้นทุกทีแล้ว”

ระหว่างที่พวกเธออยู่เกาหลีใต้ก็เคยเจอซาแซงเหมือนกัน การถูก
 คนตามสะกดรอย ถูกดักถ่ายรูปประย่ะประชิด และถูกคนโทรศัพท์
 มารบกวนกลางดึกเป็นประสบการณ์ที่น่าสะพรึงจริง ๆ แต่นอกจาก
 โกรธเคืองแล้วกลับไม่อาจทำอะไรได้เลย

จ้าววี่ถอดชุดไปอาบน้ำล้างกำชับ “เพื่อความปลอดภัยยังงี้
 ก็เรียกพนักงานรักษาความปลอดภัยของโรงแรมขึ้นมาตรวจดูสักรอบ
 ดึกว่า”

หลินจื่อหนานพยักหน้าตอบรับ

คืนนั้นผ่านไปอย่างสงบ วันรุ่งขึ้นเหล่าแขกรับเชิญทยอยตื่น

แต่เช้าตรู่ไปฝึกซ้อมวันสุดท้าย หลังมีประสบการณ์จากสัปดาห์ที่แล้ว คราวนี้ทุกคนเยือกเย็นขึ้นมาก ขึ้นเวทีแสดงอย่างเป็นระเบียบ

ครั้งนี้สถานที่แสดงสามารถรองรับผู้ชมได้ราวสองพันกว่าคน พอมีภาพหลุดออกไปว่ารายการเส้นทางแห่งชาวทนามมาถ่ายทำที่จังหวัด เพนคลับจำนวนมากก็เดินทางมาชมซึ่งเพื่อรอซื้อบัตรเข้าชมการแสดง โดยเฉพาะ ด้วยหวังว่าจะได้ยลโฉมไอดอลของตัวเองสักครั้ง

ด้วยเหตุนี้ผู้ชมในคำคืนนี้จึงมีแฟนคลับมากกว่าสัปดาห์ที่แล้ว ตอนนำอวี่ขึ้นแสดงก็เห็นว่ามีป้ายไฟสีชมพูของตัวเองอยู่ด้วย บนนั้นมีตัวอักษรเรืองแสงว่า ‘จ้าวอวี่จับฉันเถอะ’

จ้าวอวี่อดยิ้มออกมาไม่ได้ ตอนทำท่าโพสสุดท้ายจึงส่งจูบไปทางป้ายไฟนั้น เสียงกรี๊ดของเหล่าอวี๋เหมยเหรินแทบจะดังทะลุเพดานเลยทีเดียว

เมื่อการแสดงเดี่ยวสิ้นสุดลง การถ่ายทำรายการของสัปดาห์ที่สองก็สิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการ พรุ่งนี้จ้าวอวี่ไม่มีงานจึงไม่จำเป็นต้องรีบกลับปักกิ่ง มาสองวันแล้วแต่ยังไม่ได้ชิมหม้อไฟผิงซึ่งเลยจิงชวนพวกเจิ้งหว่านอื่กับเวย์ฉือจองร้านหม้อไฟเจ้าเก่าต้อนรับเอาไว้

พรุ่งนี้เข้าเส้นเจี๋ยนอื่มีงานต่อที่เซี่ยงไฮ้ เปลี่ยนชุดเสร็จก็ต้องไปสนามบิน ไม่สามารถไปกับพวกเธอได้ เชียหยวนจงใจเยาะเย้ยเขาว่า “พี่เจี๋ยนอื่ พี่ก็ซื้อเครื่องทำหม้อไฟกลับไปด้วยสิ มาผิงซึ่งทั้งที่แต่ไม่ได้กินหม้อไฟก็น่าสงสารเกินไปแล้ว”

เส้นเจี๋ยนอื่มีสีหน้าเย่อหยิ่ง “ไม่จำเป็น เอทแพ็กเตือนฉันว่า จะกินของแคลอรีสูงพวกนี้ไม่ได้”

เซียหยวนลูบกลัมนื้อหน้าท้องที่มีจำนวนแพ็กไม่มากของตัวเอง แล้วหุบปากลงอย่างโมโห

จ้าววี่ลูบศีรษะเขาอย่างเอ็นดู “ไม่เป็นไรนะ นานๆ ที่กินสักครั้งไม่อ้วนหรอก”

เส้นเจวียนอัสวมหมวก เอียงหน้ามามองเธอพลางพูดเสียงเย็นชา “คงไม่อ้วนหรอก แต่สีกกลับไม่แน่”

เซี่ยหยวน “หา? ถั่ว¹อะไร”

จ้าววี่ “???”

เธอนึกภาพที่ตัวเองไปหาเขาที่ทางโจวในสภาพสลิเกรอะเต็มหน้า เมื่อปีนั้นขึ้นมาได้ในทันที

ตอนนั้นเขาแอบไปขโมยว่านทางจะเข้ามาใบหนึ่งจากบ้านคุณปู่ที่ปลูกดอกไม้ฝรั่งตรงข้าม นำกลับมาให้เธอใช้พอกหน้า บอกเธอดิบตัวว่าใช้ว่านทางจะเข้าพอกหน้าช่วยกำจัดสิ่วได้!

หมายความว่าหลายปีมานี้เขายังจำเรื่องที่เธอเป็นสิ่วได้???

พอจ้าววี่คิดถึงว่าตัวเองตอนนั้นน่าเกลียดขนาดนั้นยังเที่ยวไปเล่นกับเขาอยู่ได้ทุกวัน ก็อับอายจนอยากหลุมหัวเขาเลยทีเดียว

เส้นเจวียนอัสพูดจบยังหันมายกคิ้วแฝงเลศนัยใส่เธอ เตือนเธออย่างโจ่งแจ้งว่าใช่แล้ว ถูกต้อง จันยังจำได้นะ ฮีๆ คิดไม่ถึงละสิ!

จ้าววี่กำหมัดแน่น

เส้นเจวียนอัสสวมหมวกเสร็จก็เผลอแนบ Tanks

ผู้ช่วยรีบเห็นกระเป๋าสัมภาระตามหลังไป รู้สึกว่าถ้าตัวเองยังไม่โกยอ้าวอีกคงโดนลูกหลงแน่ๆ หลังขึ้นไปบนรถ เส้นเจวียนอัสก็ลดปีกหมวกลงมาปิดบังใบหน้าหลับตาพักผ่อน ผู้ช่วยเหลือบมองเขาเล็กน้อยแล้วรวบรวมความกล้าถามขึ้นมาว่า “พี่เส้น ทำไมพี่ชอบแกล้ง

¹ สิวและถั่วอ่านว่าได้อั่วทั้งคู่ เป็นคำพ้องเสียงในภาษาจีน

เลี้ยวขวียู่เรื่อย เมื่อถึงนี้หู่เธอแดงเลยนะ”

เส้นเจวี่ยนอ้อแยกเขี้ยว “ฉันทำแบบนั้นหรือ”

ผู้ช่วยกำหมัด “ทำสิ! ตอนถ่ายทำรายการพี่ก็ชอบแห่เธอตลอดเลย!”

ในฐานะอวี๋เหม่ยเหรินคนหนึ่ง เขาสุดจะทนแล้ว! ถ้าไม่ใช่เพราะยังต้องหาเงินเลี้ยงชีพ เขาก็อยากตีเจ้าบ้าที่มารังแกเมนตัวเอง ลักยกเสียจริงๆ!

เส้นเจวี่ยนอ้อถอยหลังปรับท่าให้สบายตัวกว่าเดิม น้ำเสียงเกียจคร้าน “ก็เธอชอบตีหน้าตายตีนักเลยอยากแกล้งสักหน่อยนะสิ” เขาหรีตพาลงถอนหายใจ “สมัยเด็กน่ารักจะตาย!”

ตอนนี้โตแล้ว แม้แต่พี่ชายก็ไม่เรียกแล้ว กับคนอื่นยังสนิทกันเสียขนาดนั้น พอเป็นเขากลับรักษาระยะห่าง บอกว่าเลี้ยงข้าวอะไรกันกับเซี่ยหยวนไม่ต้องเลี้ยงงั้นสิ?!

เธอยิ่งหลิกเลี้ยง เขาก็ยิ่งไม่พอใจ เขายังไม่พอใจ ก็ยิ่งอยากหาเรื่องเธอ

ฮึ!

ผู้ช่วยตาสว่างวาว “สมัยเด็ก? พวกพี่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็กแล้วหรือ นี่ๆ พี่เส้น พี่เล่าให้ผมฟังหน่อยสิว่าตอนเด็กๆ เลี้ยววี่เป็นยังไง”

เส้นเจวี่ยนอ้อเหล่ตามองเขา “นายชักจะรู้มากเกินไปแล้วนะ!”

ผู้ช่วย “...”

เขาจำต้องงับปากที่อยากรู้อยากเห็นนั้นลงเงียบๆ

หลังกลับมาปักกิ่ง จ้าวอวี้ก็เริ่มเตรียมตัวสำหรับการถ่ายโฆษณา นมฉุนชู

เสน่ห์ของเธอจัดอยู่ในประเภทสวยแบบฉูดฉาด การแต่งหน้า แต่งตัวที่ผ่านมาจึงเน้นเครื่องหน้าที่สวยบาดตา แต่ถ่ายทำโฆษณา นมฉุนชูเน้นที่ความเป็นธรรมชาติสบายตา ช่างแต่งหน้าจึงแต่งหน้า อ่อนๆให้ คู่กับเสื้อผ้าโทนสีอ่อน เน้นความรู้สึกแบบน้องสาวข้างบ้าน

จ้าวอวี้กระโดดกระเดกมาจนเคยตัว อยู่ดีๆ ต้องมาทำตัวน่ารัก แบบนี้จึงไม่ชินเท่าไร ถ่ายเสร็จก็ถามหลินจือหนานอย่างไม่สบายใจ “ดูเป็นธรรมชาติไหม”

หลินจือหนาน “ธรรมชาติมาก น่ารักสุดๆ! น่ารักจนฉันอยาก เข้าไปแย่งกระป๋องนมจากเธอเลยนี่!”

จ้าวอวี้ “...”

ฝ่ายผู้ลงทุนก็พึงพอใจการถ่ายโฆษณาครั้งนี้มาก ไม่ว่าจะคลิป หรือโปสเตอร์โฆษณาล้วนถ่ายออกมาได้ในแบบที่พวกเขาต้องการ ถึงตอนนั้นนอกจากเผยแพร่คลิปลงอินเทอร์เน็ตแล้ว ยังจะติดโปสเตอร์ โฆษณาตามสถานีรถประจำทางและสถานีรถไฟใต้ดินใหญ่ๆ ทั่วเมือง อีกด้วย

จ้าวอวี้ได้รับนมฉุนชูมาหนึ่งร้อยกล่อง แบ่งให้เพื่อนในปักกิ่งไป ส่วนหนึ่ง แล้วส่งไปให้เจียงเหล่กับจ้าวคังหิงอีกสิบกล่อง

เจียงเหล่ได้รับแล้วก็โทรศัพท์มาบอกว่า “ค่าไปรษณีย์เท่านั้น พวกเราซื้อได้หลายกล่องแล้ว ลูกอย่าส่งมาที่บ้านเลย”

หลังจากนี้ตารางงานมีแต่จะแน่นกว่าเดิม จ้าวอวี้กลัวว่าหาก มีครั้งไหนตนเองออกไปทำงานหลายเดือน กลับมานมอาจหมดอายุ เสียก่อน จึงถือกล่องนมดื่มที่บ้านทุกวัน ดื่มจนเธอออกมาเป็นกลิ่นนม

เส้นทางแห่งขวากหนาม มีกำหนดฉายในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน การถ่ายทำหลังจากนี้จะอัดของสองสัปดาห์ในคราวเดียว ตอนเธอกลับมาหลังถ่ายทำของสัปดาห์ที่สามและสี่เสร็จ ในที่สุดห่านซวงก็เจรจาเรื่องการแสดงในคืนก่อตั้งวงของรายการสาวน้อยจรัสแสงเรียบร้อยแล้ว

อันที่จริงฝั่งหมีโหวเถาก็อยากร่วมงานกับจ้าวอวี อย่างไรก็ตามเสียเธอก็เป็นเซนเตอร์จากวงเกิร์ลกรุ๊ปแห่งชาติ ถึงตอนนี้จะเพิ่งเริ่มต้นเส้นทางอาชีพในจีน แต่ด้วยคุณสมบัติของเธอ การไต่เต้าถึงจุดสูงสุดก็เป็นเรื่องของเวลาเท่านั้น

พวกเขาแสดงความจริงใจเต็มที่ ไม่เพียงเชิญเธอไปเป็นแขกรับเชิญพิเศษ แต่ยังส่งสัญญาร่วมงานฉบับหนึ่งมาด้วย การประกวดไอดอลฤดูกาลนี้กำลังจะสิ้นสุดลง การประกวดฤดูกาลถัดไปเริ่มติดต่อผู้ลงทุนแล้ว จึงเชิญจ้าวอวีไปเป็นครูฝึกในฤดูกาลหน้า

การประกวดฤดูกาลหน้าจะเริ่มต้นถ่ายทำปีหน้า ถ้าเซ็นสัญญาดอนนี้ เจื่อนไชย่อมจะตกลงกันโดยอ้างอิงจากตำแหน่งปัจจุบันในวงการของเธอ ไม่ว่าปีหน้าค่าตัวจ้าวอวีจะเพิ่มขึ้นเป็นเท่าไร เจื่อนไชยก็จะไม่เปลี่ยนแปลง นี่เป็นทั้งความจริงใจของพวกเขาและยังเป็นเล่ห์เหลี่ยมของนักธุรกิจด้วยเช่นกัน

ถึงจะรู้ว่าพวกเขาใช้ความเหลื่อมล้ำของเวลามาเอาเปรียบ แต่รายการประกวดไอดอลของหมีโหวเถาก็ได้รับความสนใจจากผู้ชมทั่วประเทศตลอดมา ได้รับความนิยมสูง ชื่อเสียงก็โด่งดังมาก ห่านซวงกับจ้าวอวีหรือกันเล็กน้อย สุดท้ายก็ยังคงเซ็นสัญญาล่วงหน้าฉบับนี้ ถือว่าเป็นการแสดงความเป็นมิตรต่อผู้ลงทุนภายในประเทศ

เซ็นสัญญาเสร็จ ห่านซวงก็เอื่อยยิ้ม ๆ ว่า “ตอนนี้มีทั้งงาน

พรีเซนเตอร์และพื้นที่สื่อแล้ว เส้นทางแห่งข่าวกานามจะออกอากาศ
หลังคืนก่อตั้งวง เวลาเหมาะจะพอดี”

เธอพูดจบก็ชะงักไปเล็กน้อย กล่าวตามมาว่า “ดูเหมือน
คลิปรายการสัปดาห์แรกจะตัดต่อเสร็จแล้ว ที่ต้องรีบบอกให้กองถ่าย
ส่งมาให้ดูหน่อยแล้วลี”

จ้าวอวีรู้ว่าเธอกังวลเรื่องอะไรจึงพยักหน้า

ช่วงเวลาหลายปีที่หานซวงอยู่ในวงการล้วนปฏิบัติต่อคนอื่น
ด้วยความจริงใจจึงมีมิตรสหายมากมาย ในฝ่ายตัดต่อของกองถ่าย
มีนักตัดต่อวิดีโอที่เธอสนิทด้วยคนหนึ่ง พอได้ยืมว่าเธอขอคลิปไฟนอล
ก็รู้สาเหตุในทันที

หลังจากหานซวงได้รับไฟล์ที่ทางกองถ่ายส่งมาให้ เปิดดูได้
ไม่กี่นาที นักตัดต่อคนนั้นก็โทรมาหาเธอ

เมื่อรับสาย ทั้งสองคุยสัพเพเหระกันเล็กน้อย นักตัดต่อก็เอ่ย
กลัวหัวเราะ “ตอนนี้เธอดูแลจ้าวอวี ไฟแรงนำดูเลยนะ แม่แต่
ตรวจสอบคลิปไฟนอลก็ยังทำด้วยตัวเอง”

หานซวงยิ้มตอบ “บริษัทมีแค่ต้นกล้าต้นนี้คนเดียวก็ต้อง
ระแวดระวังหน่อยนะลี”

นักตัดต่อพูด “เธอไม่ต้องดูหรอก ไม่มีปัญหาแน่นอน”
เธอลดเสียงลงพูดว่า “ฉันจะแอบกระซิบบอกเธอให้ คลิปไฟนอลนี้
ผู้จัดการเส้นเจี้ยนอ้อคอยคุมพวกฉันตัดต่อด้วยตัวเองเลยนะ แม่เจ้า
เข้าวงการมาหลายปี ไม่เคยเจอเคยเจอผู้จัดการที่เข้มงวดขนาดนี้
มาก่อนเลย หลายฉากที่ชวนให้เข้าใจผิดของทั้งสองคน เขาบอกให้
พวกฉันตัดทั้งหมด คลิปไฟนอลปกติสุดๆ ถึงจ้าวอวีได้จับคู่กับเขา
แต่มีซีนที่ปฏิสัมพันธ์กับเขารับเชิญคนอื่นเยอะกว่าอีก ถึงจะไม่ได้

กระแสดจากเส้นเจ็ยี่ยนอี้ แต่ก็หลีกเลี่ยงเรื่องที่เรากังวลใจได้แล้ว”

ทีมงานของเส้นเจ็ยี่ยนอี้มีส่วนร่วมในการติดต่อเป็นเงื่อนไข
ที่ผู้จัดการเจรจากับผู้กำกับและระบุไว้ในสัญญาามาแต่แรกแล้ว
หลังนักติดต่อบนอบหลายประโยคก็พูดว่า “สงสัยเป็นเพราะก่อนหน้านี้
เคยถูกดาราสาว ๆ จับป้อนข่าวลือก็เลยกลัวละมั้ง เธอสบายใจได้
พวกเขายังระแวงระวังกว่าพวกเราซะอีก”

หานซวงฟังจบก็ทั้งโล่งอกและโมโหในเวลาเดียวกัน

ท่าที่ป้องกันฝ่ายหญิงจับคู่ชิปแจเหมือนป้องกันหมาป่าแบบนี้
ช่างชวนให้คนไม่สบายอารมณ์เลยจริง ๆ ใครอยากเป็นคู่ชิปกับนายกัน
ศิลปินของฉันทันเลือกเดินสายนางฟ้าแห่งชาติที่อาศัยความสามารถของ
ตัวเองล้วน ๆ ะ!”

หานซวงวางสายแล้วก็ไม่ได้ดูคลิปไฟนอลต่อ บอกเรื่องนี้กับ
จ้าวอวีทางวีแชต สุดท้ายยังเห็นว่า [การถ่ายทำหลังจากนี้อยู่ไกล
ได้เท่าไรก็เท่านั้น ปล่อยให้พวกเขาคิดเข้าข้างตัวเองไปเถอะ]

จ้าวอวีส่งสติ๊กเกอร์โอเคตอบกลับไป

ไม่รู้ว่ามีฝั่งเส้นเจ็ยี่ยนอี้บอกทางกองถ่ายไว้หรือเปล่า การถ่ายทำ
หลายสัปดาห์หลังจากนั้น จ้าวอวีจึงไม่ได้คู่กับเขาสักเลย

ปี่โจวตามมาดูบ้างเป็นบางครั้ง ช่วงที่พวกเขาถ่ายทำรายการ
กันอยู่ เขาคอยดูอยู่ข้าง ๆ ย่อมเห็นท่าทางหลีกเลี่ยงของจ้าวอวี

ภาพที่จ้าวอวีมาหาเส้นเจ็ยี่ยนอี้หลังเวทีประกาศรางวัลที่เกาหลีใต้
เมื่อไม่กี่ปีก่อนทำให้เขารู้สึกว่าผู้หญิงคนนี้มีเจตนาแอบแฝง ดังนั้น
พอได้ยินว่าเธอถอนตัวออกจากวงกลับประเทศ แล้วมาร่วมรายการ
วาไรตี้รายการเดียวกับเส้นเจ็ยี่ยนอี้ เขาก็ตั้งการระวังป้องกันเต็มที่

แต่ดูจากตอนนี่แล้ว ผู้หญิงคนนี้รู้ความทีเดียว ไม่ได้เป็นแบบที่เขาคิด ได้ยินว่าผู้จัดการของเธอก็ขอตรวจดูคลิปไปนอนเหมือนกัน เห็นได้ว่าหนีนี่ในที่สุดก็ไม่เจอพวกที่เกาะแจเป็นตั่งเมคอยสูบเลือด-สูบเนื้อเสียที

นักตัดต่อพูดถูก เขาถูกดาราทหญิงหลายคนก่อนหน้านี้เกาะกระแสนจนเซ็ดขยาดเสียแล้ว

ถ้าไม่ใช่เพราะคนพวกนี้ปั่นน้ำเป็นตัวสร้างข่าวลือดักดวงผลประโยชน์ ไม่น่ว่าความนิยมของเจ็วียนอี่ของเขอาจแซงหน้าฮั่วซีไปนานแล้วก็ได้ ไหนเลยจะถูกฮั่วซีตามทันจนต้องตกอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออกความดั่งกันอยู่เช่นนี้

คิดถึงเรื่องนี้แล้วปี่โจวก็หัวเสียสุดๆ

ต้องแย่งชิงทรัพยากรกับทีมงานของฮั่วซีอยู่ทุกวันมันเหนื่อยเกินไป แย่งจนเขาเหนื่อยล้าทั้งกายใจ ผมจะรวบรวมหัวอยู่รวมร่อ

ศิลปินของตัวเองมีนิสัยอย่างไร เขาแจ่มแจ้งแก่ใจดี รอจนการถ่ายทำช่วงเช้าเสร็จสิ้นลง เข้าสู่ช่วงพักกอง ปี่โจวก็กระซิบว่า “ดูไม่ออกหรอกว่าคนเขาหลักเลียงนายอยู่ นายก็ให้ความร่วมมือหน่อยอยู่ห่างๆ เธอหน่อยไม่ได้รีไร”

เล่นเจ็วียนอี่ถือกล้องข่าวมองเขาอย่างเบือหนาย “เดี๋ยวพี่ก็ให้ฝ่ายตัดต่อตัดออกอยู่ดีนี่ จะอยู่ใกล้หรือไกลสำคัญด้วยหรือ”

ปี่โจว “...”

ปี่โจวย่อมรู้ทันความคิดของเล่นเจ็วียนอี่ เขามองว่าจ้าววี่เป็นเพื่อนจากใจจริง เพื่อนกลับประเทศมา ต้องการกระแสและความนิยม เขาจึงอยากช่วยเหลือเธออีกแรง ข้ออ้างที่ก่อนหน้านี้พูดว่า ‘ไม่มีใครคู่ควรกับเวทีของผม’ ก็แค่พูดสร้างความลำบากให้ผู้กำกับเท่านั้น

เพื่อให้กองถ่ายไปหาจ้าววี่

ปี้โจวดูเล่เส้นเจี้ยนอี่มาหลายปีเข้าใจนิสัยเขาดี เขาดูเหมือนเอื้อระเหยล่อยชายไม่สนใจอะไร ความจริงในใจซุกซ่อนเรื่องราวไว้มากมาย ทั้งยังมีความคิดเป็นของตัวเองอย่างมาก แต่สิ่งที่แสดงออกมาให้เห็นมักเป็นด้านสว่างเสมอมา

รับมือคนแบบนี้จะใช้ไม่เชิงไม่ได้ ปี้โจวถอนหายใจแล้วอธิบายด้วยความหวังดี “นายคิดว่าการเข้าหาเธอในรายการเป็นการช่วยเหลือเธอนั้นหรือ ถ้านายหวังดีกับเธอจริงๆ ก็ควรรักษาระยะห่างกับเธอ นายก็รู้ดีที่ว่าแฟนคลับของตัวเองเป็นยังไง ตอนนี้อดสาว ๆ ที่ปั่นข่าวคุณกับนายพวกนั้นมีจุดจบยังไงบ้าง นายก็รู้ใช่ไหม”

มือที่ถือขวดน้ำของเส้นเจี้ยนอี่ชะงัก เขานิ่งเงียบไป

ปี้โจวพูดต่อว่า “เธอมาร่วมรายการนี้ได้ก็ถือว่านายช่วยไปเยอะแล้ว ส่วนการแสดงออกในรายการจะเป็นยังไง ได้ออกกล้องมากหรือน้อย นายไม่จำเป็นต้องกังวลแทนเธอหรอก ทำไมคนเขาถึงหลีกเลียงนายแบบนั้น นายยังไม่เข้าใจอีกหรือ นายเอากระแสไปประเคนให้ คนเขากลับจะมองว่ายุ่งยากซะอีก แถมยังเป็นการเพิ่มภาระให้ฝ่ายตัดต่อ ฉันได้ยินมาว่าบริษัทเธอวางแผนจะดันเธอเป็นนางฟ้าแห่งชาติที่อาศัยความสามารถของตัวเองล้วนๆ ถ้านายเห็นเธอเป็นเพื่อนจริงๆ ก็อย่าไปสร้างปัญหาให้คนเขาจะดีกว่า”

พูดจบก็อดไม่ได้ที่จะกลั้นหายใจรอปฏิกิริยาตอบสนองของอีกฝ่าย

เส้นเจี้ยนอี่พวยข้าวในกล่องเข้าปากสองคำก็พลักออก กดปึกหมวกลงมา “เข้าใจแล้ว”

จำวอวีตัดสินใจกลับประเทศบ้านเกิดในที่สุด
คราวนี้เธอต้องก้าวขึ้นเป็นศิลปินเดี่ยวผู้เจิดจรัสแบบเต็มตัว
แรกเริ่มเธอยอมหวาดกลัวหนทางข้างหน้า แต่สิ่งที่เธอไม่รู้ก็คือ
พี่ชายข้างบ้านอย่างเส้นเวรียนอี๋คอยสนับสนุนเธอแบบลับ ๆ เสมอมา
กระทั่งรายการวาไรตี้ยอดนิยมที่สุดในประเทศก็เลือกให้เธอเป็นแขกรับเชิญ
กว่าในรายการนี้เอง จำวอวีก็ได้สัมผัสตัวตนอีกด้านของพี่ชายผู้แสนดี
จนได้รู้ชื่อว่าเขาคือนักแต่งเพลงชื่อดังที่แท้จริง
พลเตอร์แฟนคลับหนาตอหะที่มีตาเธอมาหลายปี
คราวนี้จึงถึงคราวตกเป็นเหยื่อ

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8310-2

9 786161 883102

